

bestemt for en ganske anden Klode i den modsatte Ende af Himmelrummet. Jeg føler mig til Tider som en Døvtum og begriber ikke et Muk af det hele. Men til andre Tider har jeg rigtignok en lige saa ubehagelig Fornemmelse af at være den eneste vaagne i en Verden af Søvnængere.“

Hun vilde have sagt mere, men opgav det, fordi hun dog aldrig kunde forklare sig ordenlig. Hun hørte det ogsaa selv nu, at hendes Tone var falsk. Ak ja, hun var nu engang fordømt til at gaa omkring som en Karikatur af sig selv, fordi hun ikke ejede Evnen til at give sit inderste Væsen tilkende for nogen. Men det var vel forøvrigt de allerfleste Menneskers Lod. De vidste bare ikke af det.

Pigen kom atter ind. Hun bragte Jytte et Visitkort.

Meta saae, at det gav et Ryk i Veninden, da hun læste Navnet.

„Er den Herre derude?“

„Ja, han spurgte efter Frøkenen og Gehejmerraadinden.“

Jytte tænkte ved sig selv, at dette Besøg, saa frækt det var, i Grunden kom hende ganske godt tilpas som Afleder. Efter et Øjeblik's Betænkning bad hun Pigen om at tage Teen bort og vise Herren ind.

„Kommer her Fremmede? Saa vil jeg hellere gaa,“ sagde Meta.

„Nej, paa ingen Maade! Det faar du ikke Lov til! Det er Karsten From — du veed nok — den bekendte Portrætmaler. Han maler for Tiden Greven paa Bækkelund. Han er ganske underholdende.“

I samme Øjeblik, Jytte saae Hr. From træde ind ad Døren, fortrød hun sin Overrøelse. Det gik op for hende, at han rimeligvis havde gjort den samme Beregning som Meta og ventet at træffe hende alene. Hun mente at kunne se det paa ham, at han var skuffet over at finde Fremmede, og den instinktive Angst, hun havde følt for dette Menneske fra den allerførste Gang, hun var sammen med ham, kom atter over hende som et Kuldepust.

Men Ulykken var nu engang sket. For at Meta ikke skulde